मयस्य किल दैत्यस्य तदासीद्देश राघव। तत्र प्रभावती नाम तपोऽतप्यत तापसी।
तया दत्तानि भोज्यानि पानानि विविधानि च। भुक्त्वा लब्धबलाः सन्तस्तयोक्तेन पथा ततः।
निर्याय तस्मादुद्देशात् पश्यामो लवणाम्भसः। समीपे सह्यमलयौ दर्दुरञ्च महागिरिं।
ततो मलयमारुह्य पश्यन्तो वरुणालयं। विषण्णा व्यथिताः खिन्ना निराशा जीविते भृशं। १९२४०
अनेकशतविस्तीर्णं योजनानां महोदधिं। तिमिनक्रझषावासं चिन्तयन्तः सुदुःखिताः।
तत्रानशनसङ्कल्पं कृत्वासीना वयं तदा। ततः कथान्ते गृध्रस्य जटायोरभवत् कथा।
ततः पर्व्वतशृङ्गाभं घोररूपं भयावहं। पक्षिणं दृष्टवन्तः स्म वैनतेयमिवापरं।
सोऽस्मानतर्कयत् भोक्तुमथाभ्येत्य वचोऽब्रवीत्। भोः क एष मम भ्रातुर्जटायोः कुरुते कथां।
सम्पातिर्नाम तस्याहं ज्येष्ठो भ्राता खगाधिपः। अन्योऽन्यस्पर्द्धयारूढावावामादित्यमण्डलं। १९२४५
ततो दग्धाविमौ पक्षौ न दग्धौ तु जटायुषः। तदा मे चिरदृष्टः स भ्राता गृध्रपतिः प्रियः।
निर्द्दग्धपक्षःपतितो ह्यहमस्मिन् महागिरौ। तस्यैवं वदतोऽस्माभिर्हतो भ्राता निवेदितः।
व्यसनं भवतश्चेदं संक्षेपाद्वै निवेदितं। स सम्पातिस्तदा राजन् श्रुत्वा सुमहदप्रियं।
विषन्नचेताः पप्रच्छ पुनरस्मानरिन्दम। कः स रामः कथं सीता जटायुश्च कथं हतः।
इच्छामि सर्व्वमेवैतत् श्रोतुं प्लवगसत्तमाः। तस्याहं सर्व्वमेवैतद्भवतो व्यसनागमं। १९२५०
प्रायोपवेशने चैव हेतुं विस्तरशोऽब्रुवं। सोऽस्मानुत्थापयामास वाक्येनानेन पक्षिराट्।
रावणो विदितो मह्यं लङ्का चास्य महापुरी। दृष्टा पारे समुद्रस्य त्रिकूटगिरिकन्दरे।
भविष्यति तत्र वैदेही न मेऽस्त्यत्र विचारणा। इति तस्य वचः श्रुत्वा वयमुत्थाय सत्वराः।
सागरक्रमणे मन्त्रं मन्त्रयामः परन्तप। नाध्यवास्यद्यदा कश्चित् सागरस्य विलङ्घनं।
ततः पितरमाविश्य पुप्लुवेऽहं महार्णवं। शतयोजनविस्तीर्णं निहत्य जलराक्षसीं। १९२५५
तत्र सीता मया दृष्टा रावणान्तःपुरे सती। उपवासतपःशीला भर्त्तृदर्शनलालसा।
जटिला मलदिग्धाङ्गी कृशा दीना तपस्विनी। निमित्तैस्तामहं सीतामुपलभ्य पृथग्विधैः।
उपसृत्याब्रुवञ्चार्य्यामभिगम्य रहोगतां। सीते रामस्य दूतोऽहं वानरो मारुतात्मजः।
त्वद्दर्शनमभिप्रेप्सुरिह प्राप्तो विहायसा। राजपुत्त्रौ कुशलिनौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ।
सर्व्वशाखामृगेन्द्रेण सुग्रीवेणाभिपालितौ। कुशलं त्वाऽब्रवीद्रामः सीते सौमित्रिणा सह। १९२६०
सखिभावाच्च सुग्रीवः कुशलं त्वानुपृच्छति। क्षिप्रमेष्यति ते भर्त्ता सर्व्वशाखामृगैः सह।
प्रत्ययं कुरु मे देवि वानरोऽस्मि न राक्षसः। मुहूर्त्तमिव च ध्यात्वा सीता मां प्रत्युवाच ह।
अवैमि त्वां हनूमन्तमविन्ध्यवचनादहं। अविन्ध्या हि महाबाहो राक्षसो वृद्धसम्मतः।
कथितस्तेन सुग्रीवस्त्वद्विधैः सचिवैर्वृतः। गम्यतामिति चोक्त्वा मां सीता प्रादादिदं मणिं।
धारिता येन वैदेही कालमेतमनिन्दिता। प्रत्ययार्थं कथाञ्चेमां कथयामास जानकी। १९२६५